

Nyílt levél dr. Orbán Viktornak abortusztörvény-ügyben

(folytatás az első oldalról)

Ha az abortusztörvényt szigorítaná a kormány, úgy ez több ügyben is pozitív előrelépést jelenthetne. Egyrészt fékezne a nemi betegségeket, az AIDS terjedését, hiszen sokakat védekezésre kényszerítene, ami jelen világunkban támadhatatlan érv is egyben. Másrészt, ha a törvény legalább azt kimondaná, hogy a Tb nem finanszírozza a beavatkozást, úgy ez szintén fék lehetne ebben a drámai helyzetben. Harmadrészt, a társadalmat nem tenné Ön és kormánya közvetett gyilkossá, hiszen a Tb befizetéséből finanszírozzák a gyilkos

beavatkozást, így minden TB-t fizető magyar állampolgár akaratán kívül részese az Önök gyilkosságát engedélyező – hadd mondjam ki – ámokfutásának. Egy egész társadalmat tesznek közvetett gyilkossá – vagy a Tb-t nem fizetővé...

Hadd idézzem Tempfli József ny. nagyváradai püspököt: „Az abortusz sohasem megengedett, mindig embergyilkosság, tehát súlyos vétek!”

Ma tehát, amikor nemzetünk rohamosan fogyatkozik, az utolsó lehetőség az Ön kezében van ennek megállítására. Utolsó lehetőség a valóban keresztény állam megteremtésére, s utolsó lehetőség Isten parancsainak betartására. Ha bármely oknál fogva nem teheti meg, hogy szigorítsa e törvényt, akkor nemzetközi sajtóértekezleten jelentse be lemondását és indokolja meg, hogy miért határozott a lemondás mellett. Mentse meg saját lelkét. Ha nem mond le, akkor cinkos, részes e bűnben, amely egyben a magyarság kárpát-medencei kihalását, és az etnikai egyensúly vissza nem fordítható megbomlását jelenti.

Amennyiben marad ez a törvény úgy, ahogy Antall József azóta elfeledett kormánya és az akkori parlament megszavazta,

teljesen mindegy az ország szempontjából, a jövő szempontjából, hogy Ön vagy Gyurcsány Ferenc vezeti-e Magyarországot. Így is, úgy is kivész a nemzet Európából, s erkölcsileg sem változik semmi. (Nem fél Excellenciád a nemzetgyilkos törvény okán az antalli vagy a gyurcsányi bukástól, amely hitem szerint isteni akarat lehetett?)

A Krisztusi tanítás, a keresztény erkölcsiség és Isten nevében kérem tehát Önt, Excellenciás dr. Orbán Viktor Miniszterelnök Úr hogy, az abortusztörvényt erőteljesen szigorítani és nemzetünk megmaradását törvénnyel és a családok érezhető anyagi támogatásával haladéktalanul elősegíteni és garantálni szíveskedjék. Ha ezt nem teszi meg Ön és kormánya, úgy pont Önök lesznek azok, akik az utolsó lehetőséget a kétharmad birtokában – ezzel súlyosbítva bűnüket! – eljátszák, elmulasztják. S nem csupán bűnt követnek el, de többségük és lehetőségeik is elvesznek, mert ezzel a törvénnyel így méltatlanná és alkalmatlanná válnak a maradék keresztény magyar nemzet irányítására.

Aláírással kérem Önt a már megölt, és a meggyilkolásukra váró magzat-százvezrek nevében és érdekében, hogy soraimat vegye fontolóra és vállalja fel kereszténységét, magyarságát, hitét mint politikus, és mint hívő magyar ember.

Isten áldja meg Önt, és világosítsa meg értelmét és lelkiismeretét.

Évértékelő(m) - avagy „megbűnhődte már e nép”?

Ha rövid szeretnék lenni, akkor néhány mondatban el tudnám mondani a véleményemet Magyarország elmúlt csaknem egy esztendejéről. Valahogy úgy, hogy: - az Európai Unió tagság és a belső hazaárulók, valamint a multinacionális nagytőke, az élet minden területére kihatóan rontott a magyarok életminőségén. A magyar kormány pedig minden erőfeszítése ellenére sem tehet semmit a jelenséggel szemben. Sőt, olyan szerződéseket szavazott meg és írt alá a gyurcsányi parlament ellenzékeként a mai kormány is, amely szerződések megszüntették Magyarország önállóságát. A népesség száma rohamosan csökken, a kivándorlás egyre nagyobb mértéket ölt, a közbiztonság gyakorlatilag megszűnt, a számonkérés csak látszólagos, az oktatás színvonala pedig nem éri el az európai átlagot sem, így a magyar gyermekek szellemi képességeiktől elmaradó képzésben részesülnek (kevés kivételtől eltekintve).

Am, nem akarok rövid lenni. Inkább picit hosszabban nyújtanám az évértékelőt, s nem is a kormánnyal foglalkoznék, inkább a hétköznapokkal, amelyekből levonható a mindennapok és a jövő (vagy a jövőtlenség) sötét valósága.

Tudom, hogy most inkább lelkesedni kellene mindazért, ami eddig történt Magyarországon. Sokan vetik a szememre, hogy írónként inkább lelket kellene önteni a polgároknak, semmint a bajokra koncentrálni szólni hétről hétre. Csakhogy amíg a bajok ott vannak, más bajok pedig ott leselkednek ránk, addig nem lehet lelkesíteni a népet. Mert a valóság az, hogy nincs is kit lelkesíteni. A nyomor, az erkölcsi mélység, a (politikai és civil) bűnözés, valamint az igazságszolgáltatás disszonáns volta semmilyen lelkesítésre, lelkesedésre nem ad semmilyen inspirációt. Miről is van szó?

Vesszőparipám az abortusz kérdése. Erről talán most írok utoljára, látva az ezzel kapcsolatos írásaimra kapott reagálásokat még a keresztény társadalmi osztály részéről is. A liberálisoktól megszoktuk, hogy az abortusz mellett vannak - mint a nők alapvető joga mellett -, azok a politikusok, akiket sajnos édes jó anyukájuk nem kapartatott el, hanem mint a társadalom rákos daganatát életben hagyott. Ma már viszont a magukat kereszténynek vallók is egyre inkább azon az állásponton vannak, hogy a nő döntse el, megtartja-e a magzatát, vagy az emberi élet megmentésére felelősséget vállalva „szakemberrel” irtassa-e ki. Legyen. Pusztuljon a magyar, pusztuljon a csak, és egyedül az anyja általi védelemre számító apró megfogant ember. A magyar nők nem kis százaléka tehát a legaljasabb gyilkosságot követi el a magyar törvények szerint és azok értelmében és engedélyével. A kormány pedig a szavazatvesztéstől rettegvé meghagyta az antalli abortusztörvényt, amelyet álságos és aljas módon máig magzatvédelmi törvénynek neveznek. A Felvidék magyarsága (az ottani tót törvények alapján) többek között ennek az abortusz-felfogásnak tudhatóan hal ki úgy tizenöt-húsz éven belül. Azonban Erdélyben sem más a helyzet, éppen úgy, mint a Délvidéken és a Kárpátalján. Milyen alkotmányos jogfolytonosságot akar akkor a magyar jobboldal? Kinek? Hiszen a ma írt alkotmányt negyven év múlva (ha addig a visszatérni akaró - és erre jó lehetőségekkel bíró - kommunisták és liberálisok meg nem változtatják), elsőprék majd az új népesség vezetői, a cigányok, akik megoldják majd a magyar kérdést, és megalkotják a cigány állam alkotmányát. Nem, nem tartok lépést Vona Gáborral, aki szerencsétlenül és rendkívül ostoba módon a parlamentben a cigányok túlszaporodásáról beszélt. Ugyanis nem a cigányok túlszaporodásával van baj, hanem a magyarok gyermektelenségével. A teendő tehát nem a cigányok sterilizálása (hiszen Vona szavaiból ez hallott ki), hanem a családok látványos és nagymértékű anyagi támogatása. Ha ugyanis a multinacionális cégek árbevételüknek megfelelő adót fizetnének, s a bankok helyett az állam a népek adná a gazdasági válság okán a bankoknak kifizetett milliárdokat, akkor a magyar társadalom jövedvű, és bizakodó, gyermeket vállaló társadalommá válna. Jelzem, hogy amikor Orbán Viktor Siófokon kijelentette, hogy marad a jelenleg is érvényben lévő abortusztörvény, akkor a keresztény egyházak közül egy sem reagált erre a kijelentésre. Ez pedig nem csupán szégyen, hanem hallgatóságos, és az Evangéliumba ütköző egyetértés, tehát bűn! Ez

azonban legyen az ő lelkiismereti problémájuk. A keresztény egyházak magatartásával és erkölcsi helyzetével nem is érdemes foglalkozni sem ebben, sem más kérdéseket érintve. Ugyanis a magyar és az európai történelmi keresztény egyházak saját magatartásuk által megszűnő félben vannak, s ez végső dőfést ad az európai népek jövőjének... ami ma már biztosan látszik: nincs. Mert nem új templomokra van szükség, s nem azon kellene panaszkodni, hogy nincs elég pap... mert van elég pap, és van elég templom is. Csak jó papból van rettentően kevés. Ha sok lenne, és az egyházak azon az úton járnának, amelyet Krisztus kijelölt a számukra, akkor hatalmas méretű molinók takarnák a templomok bejárata fölötti területet a „Ne ölj magzatot sem!” felirattal, s esetleg egy feldarabolt apró emberke képével. Ilyet azonban ezek az egyházak nem tesznek, mert nem akarnak azokkal ellenkezni, akiktől az apanázs jön. Egy utolsó történet az abortusz ügyben: Egy nénikével beszélgettem erről a kérdésről, aki éppen a templomból jött ki és megszólított: - Gyurkám miért szidod a Viktorát (sic!)? Eddig olyan szépen írtál róla!

En értetlenül álltam a kérdés és a néni előtt. A néni folytatta: - tudod ez az abortuszkérdés ma politikailag nem aktuális. Majd, ha az lesz, akkor kell vele foglalkozni, nehogy az unió megint elkezdjen minket támadni. - De az Isten nem azt mondta a törvényekkel kapcsolatban - perlekedtem a néniel -, hogy ha lehetőség lesz rá, akkor tartjuk be a törvényeit... Mire a néni: - Nem kell most az Istenen minket bajlódni. Aki akar, menjen abortuszra és kész! A Viktor megmondta mit kell csinálni, és az atya se beszélt erről most a templomban, akkor te meg minek avatkozol bele ebbe?... - és ennek a néninek hat gyereke van... de „Viktorka megmondta”, hát akkor ki hozzá képest az Isten?... Hozzá kell tennem: a szerzeteskolostorok mélyén éjjeli virrasztásokat tartanak, és közös imák szállnak Istenhez Magyarországról, a Kárpát-medence magyarságáért...

Tehát az abortusz-kérdésről beszélünk, mint jellemző és tragikus valóságról. Am az ország értékelést korántsem fejeztük be. Hír volt a minap a nyomtatott és az elektronikus sajtóban, hogy lopott egy közismert újságíró, műsorvezető a Tescoban. Szalámít, sajátos, és egyéb olyan finomságokat, amelyekhez ma már a bérből, fizetésből vagy nyugdíjból élő ember nem férhet hozzá. Bakács Tibor - művész nevén Settenkedő - hozzáfért. Persze a liberális média azonnal elkezdte elkenni a dolgot, mindenféle hazudozással, aminek persze a célja, hogy Bakácsot felmentsék tettének súlya és bűne alól a köz előtt. Bakács nagy ember, tehát ha ő lop, annak nem lehet következménye. Ellenben azt a biztonsági őrt, aki kiadta a Bakácsról készült felvételét, letartóztatták és eljárást indítottak ellene. Ennyit talán elegendő leírni a magyar jogrendről, a rendőrségről, a közfelfogásról és igazságszolgáltatásról. Bakácsról idézek: „Rövidlejtárú politikai keresztények vicsgorogása most nem érdek. Külön öröm, hogy Kertész kapta a Nobel-díjat. A vasárnapi ebédnél mocskos szájjal ebédelő-zsidó, történelmileg elhülyült keresztény középosztály meg kinyalhatja a seggemet.”

(Bakács Tibor Settenkedő: Krisztus zsidó csillaggal. Élet és Irodalom, 2002. december 8.) Talán a fenti idézetnek és ennek az általa is jegyzett szellemiségnek köszönheti, hogy őt nem vitték be a rendőrök, s nem tették néhány napra hűvösre, mint azokat a gimnazista lányokat, akik néhány csecse-becsét (bizsut) emeltek el - ami persze szintén nem megengedhető - egy áruházból... S történet mindez jóval a választások után, és a közélet megtisztítását ígérő kormány regnálása alatt.

Végül az alkotmányozásról néhány szót. Sokat gondolkodom, hogy kell-e ez a cirkusz és egyáltalán, kell-e alkotmány egy olyan országban, ahol azt az alkotmányt sem tartják és tartották be, amit ma sztaálinnak és elavultnak neveznek. Hiszen, ha betartanák, akkor Gyurcsány és bünszövetkezete már aligha lehetne szabadlábon, számos bíró és ügyvéd legjobb esetben utcasepréssel keresné a kenyerét, volt rendőri vezetők épp börtönbüntetésüket töltének, és egyes parlamenti képviselők hazaárulásért kaptak volna komoly büntetést - az elmúlt hetek Magyarországot az egész világon lejárató ámokfutása miatt. De a jelenlegi alkotmányt sem tartják be.

Ehelyett a Jobbik és néhány tablettás-magyar szervezet, „királyi lovagrend” és más elmeháborodottak a jogfolytonosságról beszélnek, Szent Korona alkotmányt sürgetnek, miközben azt sem tudják mi az.

Elmondom: - a jogfolytonosságot akkor lehetne visszaállítani, ha a társadalmi rend és felépítés olyan volna, mint 1944-ig volt. Az uralkodó, a magyar nemesség, a polgári középosztály, a munkásság és a parasztság egysége és azonos szellemisége nélkül nincs jogfolytonosság. Hazaszeretet és a haza iránti elkötelezettség nélkül semmilyen jogfolytonosság nem elképzelhető, hiszen nem egy-egy láncszem, hanem méteres láncdarabok hiányoznak a történelmi folyamatossághoz. Nem beszélve az alsó- és felsőház társadalmi felépítéséről és döntési mechanizmusának hiányáról. A nemességet legyilkolták, kirabolták, a polgári középosztály vagy elhagyta az országot, vagy nyomorba taszították, a keresztény hitet és az erkölcsi nevelést megsemmisítették (olykor még az egyházakon belül is!), s maradt a kitanult alsó társadalmi réteg, amelyben alapvetően és genetikailag nem érvényesülhet az a haza iránti elkötelezettség és hitbeli erkölcsi követelményrendszer, amit hosszú évszázadok alatt a nemességben, mint az országért felelős vezetőségben megvolt. Ország sincsen, hiszen az unió szerződéseket megszüntették Magyarországot és szomszédai önállóságát, szuverenitását. A Kárpát-medence így most ismét egy, csak másképpen... Tehát, történelmi alkotmányról és folyamatosságról az új alkotmányban nem is lehetne szó. Pedig jó lenne visszakapni a pallosjogot, az adó alóli mentességet, a sóbányászat és só-kereskedelem jogát, a pénzügyi jogát, s a tiltást egyes nemzetiségeknek a banki és pénzügyi hivatalokat illetően. Féltre a viccel!

Sem alkotmányra, sem jogfolytonosságra, sem semmilyen alkotmányozási procedúrára nincs szükség, hiszen mint említettem, a meglévőt is semmibe vesszük, s az új sem lesz tökéletes, amíg azok, akiknek hivatalból be kell tartani és be kell tartatni azt, magát a népet, a nemzetet, az erkölcsöt, a jogot és az emberi élet szentségét sem tartják be. Politikai alkotmányra meg semmi szükség.

Azonban kár medítrálni bármin, ami ma Magyarországon és a világon történik, mert az embert az undor, a csalódottság és a tehetetlen düh fogja el. Újságírói, írói véleményem az, hogy győztes forradalom nincs sem szava-zófülkében, sem utcán. Mert olyan eszevesztett diktatúrában élünk, amilyen talán soha nem volt még a világon. Foggal-körömmel szeretnék bízni a magyar kormányban, de amikor a szolgáltatatótól megkapom a 250.000-es villanyszámlát - amelyet természetesen csalással és aljas indokból állítottak ki (amire sokszor és sokan hívták fel a mai kormány figyelmét), hiszen ez a számla egy kisebb üzem villanyszámlájának felel meg, akkor elvész belőlem minden bizalom és minden reménykedés. Mert akik lopni hagyják a szolgáltatatókat (akiknek kiszolgáltatottja a fogyasztó), akik az abortusztörvényt egy kihálóféltben lévő országban úgy hagyják, ahogy van, azok szintén bűnösök, cinkosok. Mert rendet csinálni egy nap alatt is lehetett volna - csak akarat kérdése.

Mi lehetne a megoldás? Amit húsz éve is papírra vettem: - meg kell alakítani - az unióból azonnal kilépve(!) - egy föderációt, Ausztria, Magyarország, Szlovákia, Csehország, Lengyelország, Románia, Bulgária, Lettország, Litvánia, Szerbia és Ukrajna összefogásával, hogy megakadályozhassa ez a sokat szenvedett és a Nyugat által mindig is lenézett néptömeget azt a tragédiát, amelyet Hitlerrel és Sztálinnal is alávalóbb módon ezeknek a népeknek szán az Európai Unió. Lassan ételünk sem lesz, gyógyszerünk sem lesznek, gyógynövényeinket épp betiltani szándékoznak, és koldusbotra jut mindenki. Nem jobb és baloldali pártok és ezek szellemiség kell, hanem a nemzetek összetartása és történelmi összetartozásának hangsúlyozása. A kretének pedig építgessék a maguk unióját tovább... de nélkülünk. Addig pedig gondolkodjunk el: Joggal énekeljük-e a templomokban, hogy „megbűnhődte már e nép, a múltat, s jövődőt”? ... Lehet-e Istennek megszabni, hogy meddig és miért büntessen minket... miközben anyék ezrei állnak sorban abortuszra várva az állami és a maszek rendelő előtt...

Stoffán György